

Запрошення

Коли Гаррі зійшов до кухні, всі троє Дурслів уже сиділи за столом. Ніхто з них на нього навіть не глянув. Велике червоне обличчя дядька Вернона ховалося за ранковою газетою "Дейлі мейл", а тітка Петунія різала начетверо грейпфрут, кривлячи губи й виставляючи свої кобилячі зуби.

Дадлі видавався розлюченим і похмурим, а місця займав мовби ще більше, ніж звичайно. Не знати, як це йому вдавалося, бо й так один бік столу завжди належав тільки Дадлі. Коли тітка Петунія поклала йому на тарілку четвертинку непідсолоджененого грейпфрута й боязко сказала: "Це тобі, любий Діді", Дадлі зиркнув на неї люто-прелюто. У його житті сталися дуже неприємні зміни, коли він повернувся додому на літні канікули з табелем за минулий рік.

Як завжди, дядько Вернон і тітка Петунія знайшли виправдання його низьким оцінкам. Тітка Петунія запевняла, що Дадлі дуже здібний хлопчик, якого, однак, не розуміють учителі, а дядько Вернон стверджував, що "не хотів би, щоб його син став нікчемним зубрилкою". Вони також не звернули уваги на записи в таблиці про хуліганські витівки Дадлі. "Він рухливий хлопчик, але він і мухи не скривдить!" — розчулено промовила тітка Петунія.

Однак табель завершувався кількома ретельно дібраними зауваженнями шкільної медсестри, яких навіть дядько Вернон з тіткою Петунією не могли пояснити. Хоч би скільки виправдовувалася тітка Петунія, кажучи, що Дадлі просто ширококостий, що з віком його жирок розсмокчеться, що хлопчина росте й потребує багато їжі, було незаперечно, що на шкіль-

ному складі не змогли знайти таких великих штанів, які б на нього налізли. Шкільна медсестра помітила те, що відмовлялися бачити очі Петунії — такі гострі зазвичай, коли йшлося про сліди чийхось пальців на чистісіньких стінах чи про підглядання за сусідами. Дадлі давно не потребував підгодовування, бо й так уже досяг розмірів і ваги юного гіпопотама.

І от — після численних сварок та суперечок, від яких аж тряслася підлога Гарріної кімнати, після моря сліз, пролитих тіткою Петунією — було запроваджено нову дієту. Список харчів, рекомендованих медсестрою школи "Смелтінґс", приліпили на холодильник, з якого викинули геть усе, що Дадлі найдужче любив: шипучі напої та тістечка, шоколадні батончики та пиріжки з м'ясом. Натомість туди поклали фрукти, овочі та інші харчі, які дядько Вернон називав "кроляче їдло". Щоб Дадлі було легше, тітка Петунія змусила перейти на цю дієту всю родину.

Вона передала четвертинку грейпфрута Гаррі. Він зауважив, що у Дадлі четвертинка була значно більша. Тітка Петунія, мабуть, вважала, що в Дадлі поліпшиться настрій від усвідомлення, що він принаймні їсть більше за Гаррі.

Але тітка Петунія не знала, що сховано нагорі під незакріпленою паркетиною. Вона й не здогадувалася, що Гаррі навіть не думав дотримуватися дієти. Коли він пронюхав, що ціле літо доведеться жити на самій моркві, то відразу послав Гедвіґу до своїх друзів, благаючи про допомогу. І вони не підвели. Гедвіґа повернулася від Герміони з великою коробкою, набитою харчами з малим вмістом цукру (Герміоніні батьки були зубними лікарями). Гегрід, гогвортський лісник, прислав цілий лантух власноруч спеченого печива, твердого, мов каміння (Гаррі до нього й не торкався, бо надто добре знав Гегрідові кулі-

Сподіваюся невдовзі побачити Гаррі,
Щиро ваша
Молі Візлі
P.S. Маю надію, що ми наклеїли достатньо марок.

Дядько Вернон дочитав листа, тоді запхнув руку в нагрудну кишеню й витяг звідти щось іще.

— Глянь, — прогарчав він.

Він показав конверт, у якому був лист від місіс Візлі, й Гаррі ледь не пирснув зі сміху. Марками був заліплений увесь конверт, окрім малесенького квадрата спереду, в який вона ледве втиснула адресу, написану крихітними літерами.

— Марок вистачає, — сказав Гаррі таким тоном, ніби таку помилку міг зробити хто завгодно.

Дядькові очі зблиснули.

— Листоноша це помітив, — процідив він крізь зціплені зуби. — Його дуже зацікавило, звідки прийшов цей лист. Ось чому він подзвонив у двері. Йому здалося, що це кумедно.

Гаррі нічого не сказав. Хтось міг би здивуватися, чого це дядько Вернон здіймає такий галас через якісь там зайві марки, але Гаррі давно вже мешкав у Дурслів і знав, які вони вразливі на все хоч трохи незвичайне. Найбільше їх лякало, що хтось довідається про їхній зв'язок (хоч і дуже віддалений) з такими людьми, як місіс Візлі.

Дядько Вернон і далі не зводив з Гаррі лютого погляду, а той намагався зберегти байдужий вигляд. Якщо він не вчинить або не бовкне якоїсь дурниці, то його очікуватиме нечувана радість. Він чекав, що дядько Вернон нарешті озветься, але той утупився в нього й мовчав. Гаррі вирішив перервати мовчанку.

— То... я зможу поїхати? — спитав він.

Велике бурякове обличчя дядька Вернона аж пере-

смикнулося. Вуса настовбурчилися. Гаррі, здається, розумів, що діється з тими вусами — в голові у дядька Вернона йшла люта боротьба між двома його найголовнішими принципами. Якщо він відпустить Гаррі, то цим його ошчасливить, а дядько Вернон ось уже тринадцять років намагався цього не робити. Але якщо дозволити Гаррі залишитися у Візлів до кінця літа, то він забереться від Дурслів на два тижні раніше, ніж можна було сподіватися, а дядько Вернон терпіти не міг його у своєму домі. Щоб виграти час на роздуми, дядько знову глянув на листа місіс Візлі.

— Хто ця жінка? — поцікавився він, з огидою дивлячись на підпис.

— Ви її бачили, — пояснив Гаррі. — Це мати мого друга Рона, вона зустрічала його з Гог... зі шкільного поїзда наприкінці навчального року.

Він ледь не сказав "Гогвортського експреса", а це дядька відразу б роздратовало. В родині Дурслів не вимовляли вголос назви Гарріної школи.

Дядько Вернон скривився, мовби пригадав щось украй неприємне.

— Це та товстуха? — врешті прогарчав він. — Зі зграєю рудих дітлахів?

Гаррі насупився. Хто завгодно, але тільки не дядько Вернон, мав би називати когось "товстухою". Адже його рідний синочок Дадлі нарешті досяг того, чого невпинно домагався ще з трирічного віку — став ширшим, ніж довшим.

Дядько Вернон ще раз переглянув листа.

— Квідич, — ледь чутно буркнув він. — *Квідич* — що за маразм?

Гаррі знову почав дратуватися.

— Це спортивна гра, — пояснив він. — На мітлах...

— Гаразд, гаразд! — голосно урвав його дядько Вернон. Гаррі задоволено відзначив, що дядько трохи